

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobci: a) I. H.
b) nezl. E. H.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2025, č. j. OAM-925/ZA-ZA15-ZA19-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobci se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 29. 12. 2025 domáhají zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

2. **Žalobci** již ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedli, že mají důvodné obavy z vážné újmy ze strany bývalého manžela současné manželky žalobce a). Tento muž současnou manželku žalobce a) opakovaně fyzicky napadl a dlouhodobě jí vyhrožoval, přičemž výhrůžky směřoval vůči žalobci a) a celé jeho rodině. V roce 2020 nebo 2021 bývalý manžel současné manželky žalobce a) fyzicky napadl a způsobil jí zranění nosu. Ačkoliv byl útok oznámen na policii, ta věc nijak nešetřila. Po zahájení soužití žalobce a) s touto ženou došlo k dalším dvěma útokům, nejprve najíždění automobilem na manželku žalobce a) a její děti, následně v roce 2023 k rozbití oken jejich domu kamenem. Bývalý manžel manželky žalobce a) vyhrožoval jemu i celé jeho rodině, že je zabije.
3. Žalovaný hodnotil jednotlivé okolnosti izolovaně a dospěl k chybnému závěru, že se jedná o jednání soukromé osoby bez azylové relevance. Tvrzené skutečnosti měl žalovaný posuzovat v kontextu situace v zemi původu. Z dostupných zpráv o Ázerbájdžánu vyplývá, že domácí násilí je zde dlouhodobým a rozšířeným problémem, přičemž ochrana ze strany státních orgánů je nedostatečná. Policie často považuje domácí násilí za soukromou záležitost, oznámení nevyšetřuje a oběti neposkytuje účinnou ochranu. Tyto závěry odpovídají první zkušenosti manželky žalobce a), další útoky proto už ona ani žalobce a) nehlásili.
4. Dle § 2 odst. 4 a 6 zákona o azylu může být původcem pronásledování nebo vážné újmy i soukromá osoba, pokud stát není schopen nebo ochoten zajistit ochranu. V případě žalobců jsou splněny obě tyto podmínky. Skutečnost, že žalobce a) i jeho nezletilý syn nebyli dosud napadeni, sama o sobě nevylučuje existenci odůvodněného strachu z pronásledování či vážné újmy. Obavy nemusejí plynout z vlastních zkušeností, ale ze zkušeností přátel či příbuzných (viz Příručka UNHCR, bod 43).
5. Žalobci vnímají výhrůžky vůči celé rodině jako hrozbu přímo své osobě a důvodně se obávají, že po návratu do země původu by mohlo dojít k dalším útokům, přičemž dostupnost účinné vnitřní ochrany je minimální. Žalovaný tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí řádně nezohlednil a obavy žalobce a) a jeho nezletilého syna odmítl pouze s odkazem na absenci přímého fyzického útoku vůči nim. Tento závěr je nedostatečný a v rozporu s povinností hodnotit žádost o mezinárodní ochranu komplexně, se zohledněním všech relevantních skutečností jednotlivě i v jejich souhrnu.
6. **Žalovaný** se k věci vyjádřil ve svém vyjádření doručeném krajskému soudu dne 15. 1. 2026, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a jeho dílčí a nosné závěry zopakoval. Zdůraznil, že žalobci uváděli obavy z kriminálního jednání bývalého manžela současné manželky žalobce a), jde tedy o hrozbu soukromé osoby. Žalobci mají možnost obrátit se na příslušné Ázerbájdžánské instituce. Pokud by vyčerpali všechny možnosti vnitrostátní ochrany a pomoci se jim nedostalo, pak by tuto skutečnost bylo možné považovat za relevantní z pohledu mezinárodní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 185/2004).

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č.

150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že **žaloba důvodná není**.
9. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že žalobce a) podal za sebe i svého nezletilého syna, žalobce b), žádost o mezinárodní ochranu, žalobce a) následně uvedl informace v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a dále pak v Pohovoru a v doplňujícím pohovoru sdělil skutečnosti, které ho vedly k udělení žádosti o mezinárodní ochranu v České republice (informace uváděl i za svého nezletilého syna).
10. Žalovaný a následně i krajský soud museli vycházet především z výpovědi žalobců, která je v případech žadatelů o mezinárodní ochranu stěžejním a často jediným důkazem o situaci (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010 - 182, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64, ze dne 27. 9. 2019, 4 Azs 345/2018 - 32, či ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98).
11. Z listinných důkazů vyplynulo, že jediným důvodem, proč žalobci opustili zemi původu a odjeli do Německa, ze kterého byli transportováni na základě Dublinské dohody, do České republiky, kde požádali o mezinárodní ochranu, je ta skutečnost, že v zemi původu mají rodinné problémy. Ty spočívají v tom, že bývalý muž současné manželky žalobce a) [která není matkou žalobce b), pozn. krajského soudu], vyhrožoval smrtí jí, žalobci a) i dětem [včetně žalobce b)]. Proto se žalobce a) se svým nezletilým synem rozhodli opustit Ázerbájdžán. Žalobce a) dále uvedl, že neměl ve vlasti vůbec žádné problémy a byl finančně zajištěn. O azyl žádal již dříve (v roce 2016) v Německu, ale nebyl mu udělen. Bývalý manžel napadl manželku žalobce a) a rozbil jí nos, ona to oznámila, ale policie nic neudělala. Dále žalobce a) ví o dalších útocích na svou aktuální manželku ze strany jejího bývalého manžela, ale u toho žalobce a) nebyl, vše ví pouze od své manželky, která mu tyto skutečnosti sdělovala nebo telefonovala.
12. Krajský soud na tomto místě musí uvést, že žalobci nebyli ve vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Nic takového žalobci ani netvrdili a soud má za to, že nebylo ani prokázano, že by žalobci byli pronásledováni z důvodů, které jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
13. Pokud bývalý manžel aktuální manželky žalobce a) vyhrožoval jí, žalobci a) a jejich dětem, měl se obrátit na příslušné bezpečnostní složky v zemi původu, aby sjednaly nápravu. Žalobce a), jak sám uvedl, se však na žádný bezpečnostní orgán v zemi přímo neobrátil. Na tyto se měla obrátit jeho aktuální manželka, ale o tom, že bezpečnostní složky zůstaly nečinné, ví žalobce a) pouze zprostředkovaně od ní. Žalobce a) bez dalšího a zejména bez

Za správnost vyhotovení: R. V.

své osobní zkušenosti považuje obrácení se na bezpečnostní složky v zemi původu za zbytečné, neboť v této panuje značná korupce. Žalobce a) se však přímo na tyto složky neobrátil, jeho tvrzení jsou tak spíše domněnkami.

14. Tvrzení žalobce o tom, že byl nucen odejít z Ázerbájdžánu a požádat v České republice o azyl a že se bojí návratu zpět do této země z uvedených důvodů, se proto jeví jako účelové.
15. Žalobce a) se totiž ani nepokusil obrátit na žádný bezpečnostní orgán v zemi, pokud měl obavy o svůj život, resp. společně s manželkou řešit věc přestěhováním se z Samkiru do jiné oblasti Ázerbájdžánu. Žalobce se však ani nepokusil svou situaci, o níž hovořil, nějakým jiným způsobem než odchodem z Ázerbájdžánu řešit.
16. Žalobce a) totiž ve správním řízení svou situaci skutečně popsal toliko jako “strach z bývalého soka v lásce”, jehož výsledkem jsou výhrůžky pomstou ze strany bývalého manžela ženy, která je aktuálně manželkou žalobce a). Je pravdou, že hrozba tzv. krevní msty může naplnit důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Nelze proto obecně vyloučit zahrnutí těchto případů do aplikační působnosti uvedeného ustanovení. K tomu však nedochází automaticky. Jedná se totiž o pronásledování ze strany soukromých osob. Za dané situace lze proto shledat žádost jako azylově relevantní, je-li pronásledování krevní msty spojeno s nemožností domoci se ochrany v zemi původu žadatele (blíže viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007 - 47, či ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57).
17. Vystane-li pak v řízení otázka o možnosti, dostupnosti a účinnosti vnitrostátní ochrany, stíhá správní orgány povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Taková situace však v posuzovaném případě nenastala. Žalobce a) při pohovoru vyloučil možnost obrátit se na policii v zemi původu zřetelně proto, že se na ni v roce 2020 či 2021 bezvysledně obrátila jeho manželka. V dalších případech se na policii již neobracela. Pomoc policie tedy nevyloučil z důvodu kulturních specifík ázerbájdžánské společnosti či všudypřítomné korupce. Nadto není možné usuzovat na efektivnost policie či jiných bezpečnostních orgánů na základě jedné (zprostředkované) zkušenosti z let 2020 či 2021.
18. Soud dospěl k tomuto názoru s ohledem na skutečnosti, které uváděl samotný žalobce a) a které soud citoval, když zdůrazňuje, že podmínky § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu žalobce v žádném případě nesplňuje, neboť azyl zde není pro jakoukoliv ochranu cizích státních příslušníků, kteří se rozhodnou svou vlast opustit a žít na území České republiky. Žalobci tedy nesplnili podmínky § 12 zákona o azylu, nesplňují tedy podmínky osob, kterým by měl být udělen na území České republiky azyl nebo doplňková ochrana (ani azyl za účelem sloučení rodiny).
19. Žalobci nesplňují ani podmínky § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), neboť nepřichází ze žádné země postižené lidskou či přírodní katastrofou, jedná se o muže v produktivním věku a jeho nezletilého syna, kteří jsou schopni se sami o sebe postarat. Žalobci nemají zdravotní problémy závažného charakteru, které by nebyly léčitelné, nebo byly stěžejně léčitelné v zemi původu. Z obsahu spisu plyne, že žalobce a) se léčí s cukrovkou a byl mu amputován palec, jeho zdravotní situace je ale nyní již dlouhodobě stabilizovaná. Žalobci

nesplňují ani podmínky § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, neboť ze zpráv o politické a bezpečnostní situaci Ázerbájdžánu nevyplývá, že by při návratu žalobců do země původu, po neúspěšném azylovém řízení v České republice, měli mít jakékoliv problémy z tohoto důvodu, že by jim hrozil jakýkoliv právní postih, zvláště za situace, kdy žalobci se před opuštěním Ázerbájdžánu politicky nijak neangažovali, se státními orgány neměli žádné problémy a jejich jediným problémem je, že zejména žalobce a) má obavu z vyhrožování ze strany soukromé osoby, z důvodu, o kterém hovořil.

20. Žalobcům nehrozí ani žádné vážné ohrožení jejich života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, když žádný takovýto konflikt v Ázerbájdžánu není a případné vycestování žalobců zpět do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobci nesplňují ani podmínky § 14b zákona o azylu, neboť nejsou rodinnými příslušníky osoby požívající doplňkové ochrany na území České republiky.
21. Krajský soud tedy shrnuje, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobci nesplňují žádnou z podmínek § 13, 14, 14a nebo 14b zákona o azylu, přičemž byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, věc byla správně právně posouzena a v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný řádně se všemi skutečnostmi, které žalobci uváděli v průběhu azylového řízení, vypořádal, přičemž se řádně vypořádal i s bezpečnostní a politickou situací v Ázerbájdžánu.

IV. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci právo na náhradu nákladů řízení nemají a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto způsobem uvedeným ve výrocích II a III tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. února 2026

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.